

**Kedves Vendégeink, Tisztelt Szülők,
Kedves Kollégáim!
Kedves Diákok!**

„De ki festi meg a virágok színét – ki tervezi a pillangók színes szárnyait olyan precizitással, szabályossággal és művészettel, amit csak utánozni tud az emberi tehetség -, ...Miért van ennyi szín és szépség...?” –kérdézi Lengyel Menyhért író és vele együtt gyakran mi is.

Polarizált világunkban sokszor mégis úgy érezzük, hogy minden fehér vagy fekete.

Ha ránézek most a 11 ifjú hölgyre és 6 fiatalemberre, akiket ma ünneplünk, 17 fekete-fehérbe öltözött végzős diákot látok.

Vagy mégsem?

Ha jobban a szemükbe nézek és elhelyezem őket a mögöttünk lévő hat, ill. négy év hétköznapjaiban, akkor inkább színeket látok.

Látom a pirosat, a fiatalság, élet és tűz színét, ami ott lobog a szemetekben, de időnként lobbant egy-egy zsúfoltnak tűnő reggelen a fürdőszoba ajtóban, vagy egy tanulástól terhelt napon. Volt, amikor a piros szín finom leple kizárta a külvilágot és csak két embert ölelt körül simogatásával.

Látom a távolba révülő tekintetekben a végtelen kékjét. A lehetőségeket, melyeket eddigi életemek során megragadtatok, a lehetőségeket, melyek várnak még rátok a tanulás, a kapcsolatok, a munka terén, és látom személyiségetek fejlődésének lehetőségét, melyhez szüleitek, iskolátok és az internátus is igyekezett a biztos alapokat megépíteni.

Az utóbbi napokban többször láttam szemetekben a szomorkás barnát.

Amikor visszatekintünk egy megtett útszakaszra, előfordul, hogy elhomályosodik a tekintetünk, mert nehezünkre esik a megszokott, biztos keretektől kiszakadni.

Talán nem szívesen hagyjátok magatok mögött a már szinte otthonná vált kis szobát, a szobatársak bátorító mosolyát vagy számon kérő tekintetét, a 210 meghitt pillanatait, a tanulók sokszor kényelmetlennek tűnő székeit, nevelőitek Házirendet idéző mondatait, a konviktusi ízeket, amelyek egy-egy cserediák program után még finomabbnak tűntek, szűk udvarunk szabadságát, a díszterem fényeit, az áhítatok csendjét.

Mindezt most barnára színezi a búcsú, de mögüle már elő is bújik a huncutul vidám sárga, hiszen sok új, izgalmas dolog előtt álltok.

Szeretném látni a szemetekben a reménység zöldjét, ami soha nem szégyenít meg és megerősít titeket abban, hogy az itt töltött évek munkája nem volt hiába való, hiszen tudásotok gyarapodott és lelki útravalót is gyűjtöttetek magatoknak.

Talán ismeritek azt a színtani tételt, mely szerint van egy szín, ami képes minden más színt magába fogadni, ez pedig a fehér.

A fehér, ami a tökéletesség és tisztaság szimbóluma, jelentheti a teremtő Istent, aki megfestette a virágok színét, a pillangók színes szárnyait és a ti színes egyéniségeteket is. Aki életetek során kész befogadni, elfogadni, visszafogadni titeket.

Végül szeretnék Alkyoni Papadaki: *A Hold színe* című művéből egy rövid idézetet megosztani veletek.

- Milyen színű a szomorúság? - kérdezte a csillag a cseresznyefát, és megbotlott egy felhőfoslányban, amely gyorsan tovább szaladt. - Hallod? Azt kérdeztem, milyen színű a szomorúság?

- Mint a tenger, amikor magához öleli a napot. Haragosan kék.

- Az álmoknak is van színe?

- Az álmoknak? Azok alkonyszínűek.

- Milyen színű az öröm?

- Fényes, kis barátom.

- És a magány?

- A magány az ibolya színét viseli.

- Mennyire szépek ezek a színek! Küldök majd neked egy szivárványt, hogy magadra teríthesd, ha fázol. A csillag behunyta a szemét, és a végtelennek támaszkodott. Egy ideig így maradt, hogy kipihenje magát.

- És a szeretet? Elfelejtettem megkérdezni, milyen színű a szeretet?

- Pont olyan, mint az Isten szeme - válaszolt a fa.

Kívánom, kívánjuk, hogy Isten őrző tekintete kísérje lépteiteket!

Pálné Lencsés Szilvia
internátusigazgató